

Homilie dekenale viering – zaterdag 30 september 2017

Toen ik zo ongeveer half zo hoog was als vandaag, we spreken over een heel eind terug in de vorige eeuw, toen was ik lid van Jonge Kerk. Tegenwoordig noemen we dat Jokri. Enfin, uit die periode van 40 jaar geleden herinner ik mij een verhaal dat we meermaals gebruikt hebben.

“Een pastoor publiceerde in het parochieblad een oproep om naar de begrafenis van de kerkgemeenschap te komen.

Er stond dag en uur bij dat de viering zou plaats hebben.

Er kwam nogal wat volk opdagen voor dat gebeuren.

Hoe zou je zelf zijn? De uitvaart van de kerkgemeenschap.

Dat roept nogal wat nieuwsgierigheid op.

Voorin de kerk stond een kist opgesteld.

Zes brandende kaarsen er rond. Een rouwkrans.

De pastoor helemaal in paars gehuld, noemt iedereen welkom op deze uitvaart; kiest teksten die passen bij de gelegenheid van afscheid.

En tegen het moment van de offerande, laat hij de misdienaars het deksel van de kist weghalen.

Iedereen wordt uitgenodigd om bij het naar voor komen heel goed in de kist te kijken.

Nieuwsgierigheid nog meer geprikkeld.

Op de bodem van de kist ligt een spiegel.

Vreemd.

Naar mate er meer mensen langs de kist passeren, dringt het hier en daar tot de aanwezigen door: de kerkgemeenschap, dat zijn wij zelf.”

Dat verhaal speelt al een heel tijdje opnieuw door mijn hoofd.

De hele reorganisatie van de parochiestructuur en de dekenaten, dat doet wat met een mens.

Een laatste viering in een kerk in een klassiek zondags-principe, dat brengt menig traan teweeg.

Het sluiten van een kerk, dat snijdt door het hart.

Want bij al die dingen, komen heel menselijke gevoelens naar boven.

Spijt dat het gedaan is.

Hartezeer dat een plek met zoveel betekenis, kennelijk voor de nabije toekomst die betekenis niet meer heeft.

Je zou van minder een beetje moedeloos worden.

Er zijn mensen die het niet meer opbrengen.

Ze zeggen "ja" tegen geloof en kerk, want diep in hun hart weten ze dat ze daar een binding mee hebben die je niet zomaar kan afknippen. Punt aan de lijn.

Maar de gevoeligheden zijn zo sterk, dat het aan energie ontbreekt om in de nieuwe situatie nieuwe aansluiting te vinden. De blokkage zit zo straf ingemetseld dat ze niet in staat zijn om te zien dat er leven is in de nieuwe situatie. De bril die mensen ophebben maakt hen blind om de toekomst roze in te kijken. De moed is in de schoenen gezakt en weegt zo zwaar dat een verplaatsing naar een nieuwe plek van samenkomen een bijna onhaalbare opgave blijkt.

En ondertussen zegt men toch wel minstens 1 keer in de week in de pers dat de kerken leeg lopen.

Het voelt dus aan als normaal om mee de kerk uit te lopen.

Maar dat hoor ik al hoe lang zeggen?

En kennelijk zijn we nog steeds niet leeg.

Alle veranderingen in de samenleving, alle veranderingen in het gedrag van mensen, maken een heel nieuwe situatie voor het Christendom in onze streken. En alle praktische veranderingen die dat met zich meebrengt kunnen wel degelijk een "Neen" als antwoord opleveren: "Hier doen we niet meer mee. Het is genoeg geweest."

Tot op de dag dat je langs de kist loopt met een spiegel op de bodem. Daarin zien we onszelf. Die kerk dat zijn wij zelf. Dat lichaam van Christus, dat maken wij. Die Geest van God, die waait waar wij de adem inblazen.

Vandaag ben ik zeer blij dat we een initiatief hebben als dit.

Misschien moest je ook nog eens door de weerstand omdat je getrouwe viering op zaterdagavond er vandaag niet is. Maar ik ben blij dat u hier bent.

Spijt om wat er niet meer is, mag er zijn, maar het brengt ons geen stap verder.

Maar elkaar in een nieuw verband opzoeken, dat kan opening bieden op de toekomst. Nieuwe mensen leren kennen, en daar

medestanders in ontdekken, dat kan de Geest van God energie geven.

De kerk hoeft helemaal niet leeg te lopen.

Wij zijn die kerk!

Wij zijn die kerk in een nieuwe culturele situatie en een nieuw onderling verband.

En met alle “neen” die ook in je leeft – want een ongewisse toekomst levert hoe dan ook een beetje angst voor het onbekende op – met al die innerlijke weerstand, wil ik bij mezelf teweeg brengen, dat ik vooral mee wil doen in dat verhaal van christenen in de toekomst.

Kracht en energie vinden om in beweging te komen?

Wie doet er mee?

En dat mogen we vanavond vieren.

Welkom voor die nieuwe toekomst.

Dank u wel om samen medestander te zijn.

Patrick, pr.